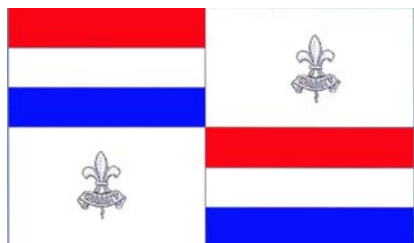

Oude Scoutingvlaggen

Het Vaandel van Prins Hendrik

Soms werd en wordt er in Nederland zeer vreemd omgesprongen met de Nationale Vlag. Als bv in vroeger jaren de eerste Hollandse Nieuwe in mei weer in de handel kwam, werd soms de witte baan van de nationale driekleur voorzien van een afbeelding van een Haring of zelfs een

Haringkantje (= klein houten vaatje). Ook andere producten werden op die manier wel geadverteerd. In de begin periode van Scouting plaatste men soms een groene Pijlkop in de witte baan van de Nederlandse vlag. In bepaalde kringen werden deze toevoegingen beschouwd als een schending van de nationale driekleur. Het was Prins Hendrik, echtgenoot van Koningin Wilhelmina die het speciale Nationale Scoutingvaandel ontwierp en dit op 24 april 1916 op de heide bij Den Bilt uitreikte aan - wat toen nog genoemd werden - de 'Afdelingen' van de NPV.

De Vlag van de NPV

Het vaandel bestond uit vier kwartieren, twee met de nationale driekleur en twee met een wit veld met daarop (in oranje) het embleem van het NPV. Hoe lang deze vaandels door de Afdelingen - die later Districten gingen heten - werden gebruikt is niet bekend. Op een gegeven moment besloot de

Internationale Conferentie (nu Wereldconferentie) dat de Internationale of Wereldscouting vlag een groene vlag met een Gele Pijlkop zou zijn. De twee Witte kwartieren werden toen vervangen door Groene met de Gele Pijlkop van de NPV. Toch zou het tot na de Bevrijding van 1945 duren voor deze vlag echt bekend werd nl toen de Scout Shop haar weer uitbracht. Nu ook als tafelvlaggetje. De verkoop liep goed want het vlaggetje werd ook veel gebruikt als tentvaantje. Hoewel de NPV dus in 1937 een eigen vlag bezat en wist dat men liever niet zag dat de Nederlandse Driekleur werd voorzien van vreemde emblemen, lijkt het er toch op dat men bij het ontwerpen van de Poster voor de 5e Wereld Jamboree een Nederlandse

vlag gebruikte met een groene Pijlkop in de witte baan, net zichtbaar achter het gezicht van de verkenners. Overigens heeft men nooit kunnen achterhalen wie deze verkenners was.

De Koloniën

De NPV had ook groepen op de Boven- en Benedenwindse Eilanden van de Nederlandse Antillen en in Suriname. Hoewel daar ook de Nederlandse Driekleur wapperde hadden zowel de Antillen als Suriname toch al een Nationale Vlag en dus verzorgde de Scout Shop ook een vlag voor de groepen in deze gebieden. Voor de Antillen met de Antilliaanse vlag met de (toen nog) 6 Witte Sterren, symboliserende de 6

Eilanden Curaçao, Aruba, Bonaire, St. Maarten, St. Eustatius en Saba.

Voor Suriname de toenmalige Surinaamse vlag met 5 Sterren, symboliserende de eenheid van de bewoners van dit land en hun huidskleuren.

Het was na de 2e Wereldoorlog niet netjes meer om nog koloniën te hebben. Dus besloot de Nederlandse Regering om de Eilanden en Suriname de Onafhankelijkheid te geven. Te beginnen met Suriname. Dat viel nog niet eens mee, want slechts een deel van de bevolking van Suriname was hier voorstander van. Toch werd ze de onafhankelijkheid min of meer door de strot geduwd. Waarop bijna 1/3

van de bevolking zich in Nederland vestigde. Op de avond voor 25 november 1975 werd de nationale vlag van Nederland voor het laatst gestreken na er sinds 1682 te hebben gewapperd. De nieuwe Surinaamse werd gehesen. Ook de oude Scouting vlag verdween uit het beeld.

Toen dit was gebeurd waren de Antillen aan de beurt. Maar die keken eerst eens even de kat uit de boom en wachtten af wat er verder in Suriname zou gebeuren. Ze lieten zich de onafhankelijkheid niet opdringen. Ten slotte kreeg Aruba op 18 maart 1986 de 'Status Aparte' binnen het Koninkrijk der Nederlanden en werden de overige 5 bestuurd vanuit Curaçao. Pas onlangs (2007) werd besloten dat ook Curaçao en Bonaire net als Aruba binnen het Koninkrijk de 'Status Aparte' zullen krijgen en dat St. Maarten, St. Eustatius en Saba waarschijnlijk gelijkgesteld zullen worden met Nederlandse Gemeenten. De Antilliaanse vlag verloor door het vertrek van Aruba één van zijn sterren.

Na de Fusie

Toen op 6 januari 1973 Scouting Nederland door de fusie van de vier organisaties ontstond had men het hier maar druk mee en ging het contact met zowel de Surinaamse en de Antilliaanse takken van de NPV en de KV min of meer verloren. . Men voelde zich daar - terecht - in de steek gelaten en richtte zich meer en meer op Scouting in Engeland en de Verenigde Staten. Terwijl Scouting Nederland het druk had met de fusie en vele vernieuwingen invoerde werd weinig aandacht meer besteed aan de groepen overzee. Zo handhaafden de voormalige NPV en KV groepen in Suriname en de NPV en KV groepen op de Antillen de oude Nederlandse Spelregels en insignes.

Zowel op de Eilanden als in Suriname hadden de NPV en de KV groepen altijd het Nederlandse installatieteken met de rode Pijlkop gedragen. Na de onafhankelijkheid koos Suriname voor het Wereldinsigne. Toen Aruba de Status Aparte kreeg en zich

meer en meer richtte op de Boy Scouts of America koos men een eigen installatieteken, een Gele Pijlkop op een Witomrande Rode Ster op een blauwveld. Groepen op de overige 5 eilanden een Groene Pijlkop op een Rood Kruis op een Gele Achtpuntige ster.

De Katholieke Verkenners

Ook de Katholieke Verkenners (van 1946-1962 Verkenners van de Katholieke Jeugdbeweging -VKJB) hadden hun eigen vlag. Deze werd ook in de overzeese gebiedsdelen gebruikt.

De Padvindsters en Gidsen

In 1928 introduceerde de toen opgerichte World Association of Girl Guides and Girl Scouts het door Baden-Powell ontworpen internationale embleem en de wereldvlag. Deze werd

uiteraard ook gebruikt door het Nederlandse Padvindsters Gilde (NPG) en - na de oprichting in 1945 - de Nederlandse Gidsen Beweging (NGB) later bekend als de Nederlandse Gidsen. Ook nog door de vrouwelijke leden van Scouting Nederland na 1973. In juni 1991 maakte WAGGGS in 'Our World News' no. 33 bekend dat men een nieuw embleem en een nieuwe vlag invoerde. Op een blauw veld een goud/geel of oranje Klaverblad met in de onder rechtsonder een wit gedeelte symboliserende de Vrede gekroond met drie gouden/gele vierkanten symboliserende de Belofte.

© Piet J. Kroonenberg. Amsterdam, maart 2007.